

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας χωριάτης κι ήτανε φτωχός. Είχε ένα γάιδαρο και λίγα τάλαρα. Εσκέφτηκε τότε να βάλει τα τάλαρα στην ουρά του γαϊδάρου και να πάει να τον πουλήσει στο παζάρι στην πόλη.

Έτσι την άλλη μέρα τον πήγε για πούλημα. Όπως προχωρούσε ο γάιδαρος αμόλησε τα τάλαρα. Οι άνθρωποι που ήταν γύρω και το είδαν πήγαν αμέσως στο χωριάτη και τον ρώτησαν:

- Τον πουλάς τον γάιδαρο σου;
- Τον πουλάω, τους λέει εκείνος.
- Πόσα;
- Τόσα, τους είπε.

Του δίνουν τα λεφτά και παίρνουν το γάιδαρο.

- Τώρα όμως, του λένε, να μας πεις τι να κάνουμε για να μας κάνει κάθε μέρα ο γάιδαρος τάλαρα.
- Θα τον βάλετε στο στάβλο και θα του δώσετε ένα μέτρο στάρι και ένα μέτρο νερό και θα σας κάμει πολλά.

Εκείνοι έβαλαν το γάιδαρο στο στάβλο με το φαί και το νερό που τους είπε. Όμως ο γάιδαρος έφαγε όλο το στάρι, ήπια όλο το νερό κι έσκασε κι έπεσε πίσω από την πόρτα ψόφιος.

Πάνε την άλλη μέρα στο στάβλο και σπρώχνουν την πόρτα, αλλά δεν άνοιγε με τίποτα.

- Μωρέ, λέει ο ένας, σκέψου πόσα έκαμε!
- Να ξεκεραμώσουμε, λέει ο άλλος.

Ξεκεραμώνουν, μπαίνουν μέσα και τι να δούνε; Το γάιδαρο ψόφιο.

- Πάμε να τον βρούμε να πάρουμε τα λεφτά μας πίσω, λένε.

Αυτός όμως τους περίμενε ότι θα πήγαιναν να τον βρουν για να πάρουν πίσω τα λεφτά τους και τι σκέφτηκε;

Πήγε και πήρε δυο λαγούς και τον ένα τον έδεσε από το πόδι μιας κούνιας που είχε στην αυλή κι έβαλε κι ένα μαξιλάρι για μωρό και τη σκέπασε από πάνω. Ύστερα λέει της γυναίκας του.

- Γυναίκα να μαγειρέψεις μακαρόνια με κιμά.

Παίρνει τον άλλο λαγό και πάει στο χωράφι. Σε λίγο έρχονται κι αυτοί.

- Μας κοροΐδεψες και θέλουμε τα λεφτά μας πίσω, του λένε.
- Εντάξει, ρε παιδιά, να σας τα δώσω. Αλλά γιατί να μην έρ'τε στο σπίτι μου να φάμε κιόλας;
- Άει λαγέ (γυρνάει στο λαγό) και πες της γυναίκός μου να μαγειρέψει μακαρόνια με κιμά. Αμολάει το λαγό αλλά ο λαγός έφυγε και κρύφτηκε στο δάσος. Πάνε στο σπίτι του όλοι μαζί και λέει ο χωριάτης στη γυναίκα του:
- Γυναίκα μαγειρέψες μακαρόνια με κιμά;
- Ναι, δε μου 'στειλες το λαγό να μου το πει; λέει αυτή.

Γυρνάει ο χωριάτης και λέει στο λαγό που ήτανε δεμένος στην κούνια:

- Κούνα 'συ ορέ το παιδί.

Όπως μιλούσε στο λαγό, ο λαγός φοβόταν κι έκανε να φύγει. Επειδή όμως ήταν δεμένος απ' την κούνια, κούναε και την κούνια. Οι άλλοι γουρλώσανε τα μάτια τους.

- Βλέπ'τε τους λέει ο χωριάτης ευτυχώς που έχω το λαγό και μου κάνει όλες τις παραγγελίες και μου κ'νάει και το παιδί.
- Δεν μας τον δίνεις και 'μας αυτό το λαγό; του λένε οι χωριάτες.
- Σας τον δίνω, του λέει αυτός.

Τ'ς τον δίνει. Παίρνουν εκείνοι το λαγό και πάνε την άλλη μέρα στο χωράφι του μ' αυτόν. Και του λένε:

- Λαγέ άει να πεις στις γυναίκες μας να μας μαγειρέψουν μελιτζάνες παπουτσάκια. Αμολάνε το λαγό αλλά αυτός πήε στο δάσος.

Έρχονται εκείνοι το μεσημέρι στο σπίτι τους κι ο καθένας λέει της γυναίκας του:

- Γυναίκα μαγείρεψες μελιτζάνες παπουτσάκια.
- Όχι, λέει η καθεμιά.
- Αφού σου 'στειλα το λαγό, της λέει.
- Ποιο λαγό; Σε κορόιδεψε πάλι ο χωριάτης, λέει η γυναίκα.
- Τώρα δε γλιτώνει, μας κορόιδεψε δεύτερη φορά, λένε όλοι μαζί. Θα πάμε να τον βρούμε.

Αλλά αυτός τι είχε κάμει; Είχε βάλει γύρω από το λαιμό της γυναίκας του ένα άντερο κότας γεμάτο αίμα. Κι όταν ήρθαν στο σπίτι του, πριν αυτοί προλάβουν να μιλήσουν, λέει:

- Καθίστε, ορέ παιδιά, γιατί αυτή τη στιγμή είμαι τόσο πειστωμένος με τη γυναίκα μου που την εσφάζω τούτη τη στιγμή. Και κόβει το άντερο. Πύρος το αίμα. Πέφτει κάτω πεθαμένη (δήθεν). Πήρε ο άντρας της τη φλογέρα κι έπαιζε τόσο που εκείνη ζωντάνεψε και σηκώθηκε.

Λένε οι πρωτευουσιάνοι:

- Δε μας τη δίνεις και μας αυτή τη φλογέρα αν καμιά φορά πειστώσουμε με τ'ς γυναίκες μας να τ'ς σκοτώσουμε κι ύστερα παίζουμε τη φλογέρα και ζωντανεύουν;
- Σας τη δίνω, λέει ο χωριάτης.

Τ'ς τη δίνει τη φλογέρα και μια μέρα που 'τανε πειστωμένοι αρχίσανε να βαράνε τ'ς γυναίκες τους. Και μπατ ξύλο και μπατ ξύλο τ'ς σκοτώσανε. Παίζανε τη φλογέρα μετά πως θα ζωντανέψ'νε οι γυναίκες αλλά που αυτές. Τότε καταλάβανε ότι πάλι ο χωριάτης τους κορόιδεψε.

- Τώρα θα πάμε να τον βρούμε να τον σκοτώσουμε. Δε γλιτώνει, είπανε.

Αυτός όμως που ήξερε τι θα συμβεί, τι έκαμε; Μπήκε μέσα σε ένα βαρέλι κι έπεσε στη θάλασσα. Κι όταν φτάσανε οι πρωτευουσιάνοι στην παραλία αυτός φώναζε από μέσα απ' το βαρέλι

- Ω, δε τη θέλω. Ω, δε τη θέλω.
- Ποια δε θέλεις; του λένε.
- Τη βασ'λοπούλα. Μου λένε να τη παντρευτώ κι εγώ λέω πως δε τη θέλω.
- Να μπούμε εμείς μέσα και να πούμε πως τη θέλουμε;

Αφήγηση της Ουρανίας Καλύβα στην Ειρήνη Κατσαρού

- Μπείτε, λέει ο χωριάτης.

Βγαίνει αυτός, μπαίν'νε εκείνοι. Τους δένει ο χωριάτης μια μεγάλη πέτρα και το βαρέλι πήγε στον πάτο και πνίγηκαν.

Κι έζησε αυτός καλά κι εμείς καλύτερα...

Αμόλησε= άφησε

Και μπατ ξύλο= και δώσ' τους ξύλο.

Πύρος το αίμα= πετάχτηκε δηλαδή το αίμα όπως βγαίνει το κρασί από την τελευταία τρύπα του βαρελιού.

Σε ελεύθερη απόδοση με μερικές φράσεις αυθεντικές.

- Από τη συλλογή λαογραφικού υλικού της κ. Ειρήνης Κατσαρού.